

CUPRINS

9	CĂ DACĂ N-AR FI, NU S-AR POVESTI UN FEL DE INTRO
13	ALEGERI
25	PUNCT ȘI DE LA CAPĂT
30	COPILELE VĂZDUHULUI
41	ATUNCI ȘI ACUM
49	KILLER, PREDĂ-TE!
54	CE-AI FĂCUT, BĂI CUPIDON?
67	X, Y, Z = ?
79	ALO, 112?
93	ELIBERAREA
100	HOPA SUS!
116	SESAM, DESCHIDE-TE!
127	INTERZIS MINORILOR
135	ARDE, UITE CUM ARDE!
148	LECȚII
159	OGLINDĂ, OGLINJOARĂ

- 164 ȘI ACUM, YOGA
- 175 ORACOLUL MISTERIOS
- 184 PIUA SAU STOP?
- 190 CE-AI FĂCUT, DOM' POLIȚIST?
- 198 ZARURILE AU FOST ARUNCATE
- 204 ZÂMBIȚI, VĂ ROG!
- 212 11:11 AM
- 218 VIITORUL ÎL SCRIEM NOI

CĂ DACĂ N-AR FI, NU S-AR POVESTI

UN FEL DE INTRO

*În unele zile, mă pun în genunchi
și capitulez în fața problemelor mele.
În alte zile, mă ridic ca un războinic înverșunat.
De cele mai multe ori, le fac pe amândouă.
De fiecare dată, cu gândul că e o nouă zi:
Ridică-te!
Joacă-te!*

Bucură-te de fiecare clipă a vieții tale cu inocența unui copil,
îmi zic de cele mai multe ori.

Sunt momente când simți că-ți fuge lumea de sub picioare, când vrei să zburzi fără motiv, de parcă mâine n-ar mai fi și totul se petrece aici și acum. Nu ieri, nu mâine, ci acum. Aici și acum, singurul moment care de fapt contează și-n care merită să fii. Relaxat, sublim, prezent. Am ajuns aici, după infinite căutări și momente de relaxare, contemplații și exercițiu. Pentru că e nevoie și de un pic de efort. Dar merită... pentru că atunci când ajungi în punctul ăla în care totul decurge așa cum simți și îți dorești... e magic. Să zic că nu mai speram

de mult la fluturași e puțin spus. Erau invizibili, ascunși în comoditate, în cunoscut și în banal, în tot ce ține de obișnuit, dureri și nepăsări, experiențe. Și totuși... uite așa, mi-am dat voie să simt, mi-am dat voie să privesc, mi-am dat voie să zâmbesc mai mult decât o făceam. E magic sentimentul ăla când recunoști un om. Nu îl cunoști. De fapt, îl recunoști. De parcă v-ați fi cunoscut din alte vieți, sau doar din una, cine mai numără?

Vibrezi cu el și lângă el. Îl simți cu toată ființa ta, și totuși te retragi, suficient cât să nu-ți zgudui liniștea interioară sau, mai mult, pe cei de lângă tine. Pentru că nu știi ce vine și ce haină îmbracă bucuria ta. Îți dai voie să simți, îți dai voie să fii, pentru că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti. Așa încep marile povești de dragoste, bucăți desprinse din noi, care se contopesc și alcătuiesc împreună un tot, unitar, complet, răvășitor. Pentru că totul vibrează în jurul lor, totul prinde sens și, mai mult, totul e mult mai frumos. E ca atunci când... stai, că nu există grad de comparație. N-ai cum să descrii în cuvinte o senzație atât de magică. Îți dai voie să fii, pur și simplu. Cred că, oarecum, e apogeul stărilor de bine.

Să-ți zic că am trecut prin multe ar fi puțin spus. Cred că și tu la fel, așa-i? Că mi-a purtat viața sufletul și pașii acolo unde mi-am dorit și unde a fost extraordinar sau cum nu se poate mai rău, că am iubit și am disperat, m-am bucurat, m-am întristat, am înjurat, m-am răzvrătit și resemnat, am râs și am plâns, am adorat sau nu prea mi-a păsat.

Dragă suflet, cartea asta este pentru tine! Ca să vezi și tu că nimic nu e întâmplător și că viața ne-a

adus împreună exact la momentul potrivit. Pentru că am încredere că vei descoperi magia, magia care răsare exact ca un curcubeu după furtună. Important e că sunt femeie, iar povestea asta poate fi a ta. Când simți că totul e pierdut, că nu mai poți duce și că orice urmă de speranță se năruie sub o aparentă neajutorare, inspiră și expiră, dă-ți timp să te aduni și privește înăuntrul tău. Acolo vei găsi toate resursele necesare ca să pornești mai departe. Ai încredere că totul va fi bine! Pentru că gândul ăsta trebuie să-l porți mereu cu tine, ca pe o mantie invizibilă care apare atunci când vrei sau ai nevoie. Sper ca, împărtășind cu tine experiența mea, să înveți și tu ce n-am învățat eu la timp, și astfel, experiențele tale să fie pe bună dreptate mai interesante. Începem? Hai să ne ținem de mână!

ALEGERI

Băga-mi-aș!

Vară, 2021, aproape de București. E încă noapte. Nici urmă de vreo rază de soare printre jaluzelele camerei mele poziționate pe partea de N-E, la etajul 1. Întind mâna după telefon să văd cât e ceasul. 03:30 AM. *Măi să fie!* Pun telefonul la loc pe podea și închid ochii, încercând să mai păcălesc somnul. *O oiță, două oițe, trei oițe, patru oițe, cinci oițe, șase oițe, șapte oițe.* O, Doamne, pe cine încerc să păcălesc? *Hai, hopa sus! E zăpușeală de-a binelea,* mă gândesc. Alung și ultima parte de cearșaf ce mă acoperea, mă ridic, deschid ușa și mă îndrept tiptil către baie, ca să nu trezesc pe nimeni. Darius doarme, iar tatăl lui, la fel – fiecare într-o altă cameră. Pornesc robinetul, învăluindu-mi fața cu apă rece. *Ah, ce bine se simte!* Vara asta e chiar călduroasă. Mă privesc în oglindă și nu-mi dau seama cine sunt, nu mă mai recunosc. *Emma, unde ești?* Aceeași întrebare retorică. Îmi continui ritualul de dimineață și încep să mă schimb în hainele pe care le-am pregătit cu o seară înainte. Sting lumina și cobor, ușor

adormită, pe scările casei mele. Intru în bucătărie, trag ușa după mine și pornesc aparatul de cafea. *Un espresso macchiato! Daaa, exact ce-mi trebuie!* Îmi pregătesc un pahar cu apă caldă, storc zeama de la o lămâie și sorb cu înghițituri mici licoarea de „trezire”. Bag mâna în bolul transparent cu prăjiturele cu răvaș, aleg una, iau cafeaua în mâna cealaltă și mă îndrept spre grădină. *Per-fect!* *Răcoare desăvârșită!* Poate singurele ore în care poți să respiri cum trebuie sunt cele de dimineață. Un aer fain și blând, cu o adiere ușoară de vânt. Îmi așez ceașca de cafea pe masă și încep să mă plimb încetșor, cu tălpile goale prin iarba rece, scaldată în roua cerului. Deschid răvașul și citesc mesajul: „Fii schimbarea pe care vrei s-o vezi în lume! – Mahatma Gandhi”. *Da, prietene, ești înțelept. Și dacă ar fi să mă iau după tine, ar trebui să încep cu mine. Tu, acest părinte al independenței Indiei, eu, această Emma în căutarea propriei independențe. Tu, la nivel macro, eu, la nivel micro – o să fie bine, nu? Tre' să fie!*, m-am încurajat eu, încă o dată. *Mai am nevoie de un mesaj.* Mă întorc în bucătărie și mai extrag unul, în speranța găsirii unui fel de loz câștigător sau a unei soluții magice care să mă scape din temnița problemelor mele. Mă duc înapoi afară, cu pași mici, m-așez la masa de pe terasă pe-un scaun, îmi întind picioarele pe un altul și deschid bucata întărită de luat, citind cu ochi mijiți: „Jeri am fost inteligent și am vrut să schimb lumea. Astăzi sunt înțelept, așa că mă schimb pe mine însumi. – Rumi”. *Mda, ce să mai zic? Nimic. E limpede.* Deschid telefonul, aleg o melodie relaxantă și îmi pun căștile în urechi. Privesc în gol preț de câteva secunde,

fără niciun gând, și-nchid ochii domol, doar-doar să mai adorm un pic. *Nu-mi iese!* Mă trezesc curând, cu pleoapele cam grele, inspir adânc aer în piept și îi dau drumul cu putere, cu un sunet eliberator. *Hai, la jogging cu tine!*, mă îndemn cu un zâmbet ușor pe buze. Ciripitul vesel al păsărelelor pare să fie de acord cu mine. Îmi iau vesta pe mine, încalț adidașii sport, deschid ușa casei, dau drumul la muzică și pornesc spre dreapta.

Radio-șanț prezintă: „Încă o divorțată în suburbiile din România”. *Grozav! Eticheta mea cea mai recentă în rândul comunității.* „Norocul” meu că nu am fost de fapt căsătorită legal, ca să bifez în CV-ul meu sau pe formularele oficiale căsuța „Divorțată”. Noroc, nenoroc, habar n-am, pentru că, până la urmă, atâta timp cât există bunuri comune și/sau copii minori la mijloc, tot tre’ să faci o vizită pe la notar sau mai multe pe la tribunal, ca să fie bine, să nu fie rău. În fine... M-am despărțit recent, după o tonă de ani. *E, hai, nici chiar o tonă, da’ cam cât un ciclu karmic!* Tatăl copilului meu. Punct. De parcă aș fi semnat un acord de confidențialitate invizibil cu Dumnezeu. Chiar așa! Pentru că asta spune tot. Sau nimic, pentru că așa tre’ să fie.

05:00 AM, deja. *Fir-ar, nu sunt singură în dimineața asta!* Mă întâlnesc pe drum cu niște vecini, care cu siguranță se pregătesc să plece în concediu, cel mai probabil la mare sau mai știu eu pe unde. Că doar așa se pleacă acum, cu noaptea-n cap, ca să eviți aglomerația de pe drum, sau măcar toropeala căldurii. Îmi fac din mână, zâmbind prietenos, în timp ce se deplasează cu mai puțin de 30 de km la oră în SUV-ul confortabil al fami-

liei, cu câteva biciclete suspendate pe plafonul mașinii. Ridic și eu mâna în semn de salut, schițând o față senină forțată, printre gâfâielile respirațiilor grăbite. Mi-adun sufletul și mă opresc curând în fața casei, să beau niște apă. Nu durează mult și-o aud de la spate pe vecina, doamna doctor:

— ‘Neața, neața, vecina! Ce matinală ești!, mă întâmpină ea voioasă.

— Aaa, ‘neața, Bianca, ce faci? Daaa, aș putea să spun același lucru și despre tine, remarc eu.

— Daaa, păi uite, am ieșit cu cățelu’ la plimbare. Am casa plină – a venit și fiică-mea în vacanță și nu mai apuc să le fac pe toate, să am timp pentru toată lumea. Așa că mă bucur de timpul ăsta de dimineață.

— Fain așa!, îi răspund ușor expeditiv, neavând chef să stau la povești la prima oră a zilei.

Bianca este și o tipă extrem de vorbăreață și, odată pornită, este tare greu s-o mai oprești.

— Da, fain și de tine! Uite ce bine arăți, ești în formă, nu glumă. De când tot zic că mă apuc și eu de alergat, și tot nu mă urnesc din loc. Noroc cu Buffy (patrupedul ei frumos) că mă mai scoate la mișcare. Altfel, chiar că puteam să umblu cu o pancartă după mine pe care să scrie cu litere mari: „SEDENTARĂ”. Culmea, fix eu, care le recomand pacienților mei un stil de viață sănătos și echilibrat din toate punctele de vedere.

— Mulțumesc!, îi răspund eu printre înghițiturile de apă. Încerc să mă mențin, dacă tot n-am mai ajuns pe la sală. *Fix forma formelor. De-ai ști tu de ce alerg eu de fapt...*, îmi zic în sinea mea. Apropo, ziceai că vrei să vii

și tu cu celelalte vecine la Pilates. Dă un semn când ai chef, și ne organizăm.

— Chiar aș vrea, mulțumesc pentru invitație!, se bucură ea.

— Cu drag! Să mă scuzi, te rog, mă duc să mai fac o tură până se trezește Darius.

— Te puuup, să ai spor!, îmi urează vecina cu un zâmbet jovial pe față.

— Mersi!, îi răspund eu rapid, în timp ce îmi aranjez căștile în urechi, semn că nu o mai aud.

Cam așa se derulau diminețile mele – mă îmbrăcam în echipamentul de sport și ieșeam să alerg, pentru că somnul, pur și simplu, nu mai ținea cu mine. Răcoare, ritmuri alerte și multe bătăi de inimă pe minut. Așa amorțeam, sau poate, din contră, mă dezmeticeam ca să mă simt vie. *Ce antagonic! Exact ca viața mea.* Mă trezesc uneori că mă îngrop în trecut, răscolesc amintiri, oameni, secvențe, momente și discuții. *Ești culmea, Emma! De parcă nu ar fi trecut deja, de parcă ai mai putea să schimbi ceva, să faci ceva. Nu, e gata, a trecut.* Am impresia uneori că-mi fur singură momentul prezent, în loc să-l savurez și să mă bucur de fiecare experiență.

De ceva vreme, am început să prefer momentele de solitudine. Dacă până acum câțiva ani mi se părea ireal să nu fiu non-stop înconjurată de oameni, să nu ies în oraș cel puțin de luni până vineri, acum preferam momentele cu mine însămi – liniștea gândurilor mele sau poate doar tăcerea din capul meu la care tânjeam și care îmi aducea claritate, pace și asumarea propriei mele persoane. Am început să mă admir, modest, pentru noile

mele alegeri. Calitate mai presus de cantitate, momente unice mai mult decât repetitive. *Mă inclin!*

Într-un fel, încercam să evit și orice fel de interacțiune cu tatăl copilului meu până pleca la serviciu, ca să ne fie mai ușoară tranziția despărțirii. Încă locuiam în aceeași casă. De cele mai multe ori îmi făceam de lucru prin grădină, udând florile din ghivece sau smulgând buruienile dintre dale, care creșteau cu o înverșunare fantastică. Alergam cu conștiinciozitate, de câteva săptămâni bune, câte 3-4 km în jurul zonei rezidențiale în care îmi pusesem speranța că o să-mi cresc copiii – în mintea mea, era locul perfect pentru asta. Un loc aproape perfect. De fapt, exact așa cum vezi în suburbiile americane sau măcar în filme, case noi și încăpătoare, cu spații verzi extinse și foarte bine întreținute, oameni civilizați și faini, petreceri organizate prin vecini, mini-maratoane destinate străngerilor de fonduri pentru diferite cauze sociale, dar și tonete improvizate de copii în aer liber, unde vindeau limonadă sau prăjituri pentru câțiva bani de buzunar în plus. Un loc în care vecinele par a fi desprinse din serialul *Neveste disperate* – varianta românească, cel puțin – în care doamnele și domnișoarele își desfată simțurile cu câte un Aperol Spritz sau un cocktail Hugo, preparate prin rotație în bucătăriile generoase, la ceas de seară, sau se întâlnesc la o sesiune de Pilates organizată prin câte o mansardă. Bărbații tund gazonul, își lustruiesc minuțios mașinile, deschid o bere sau pornesc grătarele, iar copiii joacă neobosit pe stradă aceleași jocuri ale copilăriei mele – prinselea, rațele și vânătorii, castel, țară-țară, vrem ostași, elastic sau fotbal.

Cum vezi în filme, câteodată așa e și în realitatea modernă – în spatele ușilor închise, se derulează povești de familie sau de dragoste, mai mult sau mai puțin frumoase. Oricât ți-ai imagina sau ți-ai zice: „Mamă, ce viață mișto au ăștia!”, „Ce bine o duc!”, „Ce fericiți sunt!”, „Iarba din curtea vecinului e mai verde decât a mea”, îți dai seama că nu e chiar așa și că de multe ori, privind la ceilalți și comparându-ne, nu facem altceva decât să punem o piedică în calea fericirii noastre; am învățat că versiunile distorsionate sau închipuite au efectul ăsta. Merg pe ideea de „vezi-ți de treaba și de viața ta, că așa-i mai bine”, pentru că nu ai să știi niciodată cu exactitate ce se întâmplă în casele oamenilor, ce bucurii sau poate lupte interioare se dau în inimile lor. Așa se întâmplă și în cazul meu – din exterior totul părea aproape perfect, în timp ce în sufletul meu se dădeau niște lupte grele, aparent interminabile.

Făceam parte din marea majoritate a mămicilor din cartier – cele care nu lucrau într-o corporație; sarcinile mele principale erau creșterea și educarea copilului (dus la grădiniță/școală, activități sportive/culturale și organizarea de întâlniri cu alți copii), îngrijirea casei (curățenie, spălat, călcat, toaletarea florilor), pregătirea meselor (cât mai sănătos posibil), vizite la supermarket, etc., fiind responsabilă și cu socializarea și consolidarea relațiilor cu prietenii și familia. „Cam fain”, ar zice oricine din exterior, nu?

Dar nu a fost dintotdeauna așa. Am lăsat în urmă o carieră pe care am construit-o cu mult drag, dar și cu eforturi de muncă susținute vreme de aproape 10 ani. Am început să lucrez de mică – toamna vindeam